

Nu te-ndoi de moarte, și atunci
 Și ea, și viața vor părea mai blânde.
 Cu viața sfătuiește-așa : Te pierd ?
 Atuncea pierd ceva ce numai proștii
 Ar vrea să mai păstreze ; boare ești
 Supusă-nrâurilor din ceruri
 Ce-mpresur ceas de ceas sălașu-acesta
 În care stai ; ești doar bufonul morții,
 Căci te căznești să scapi de ea fugind,
 Deși spre ea alergi mereu. Noblețe
 Nu ai : plăcerile ce-ncerci crescute-s
 De josnicii. Vitează nu ești, frică
 Ți-e și de gingașa, furcata limbă
 A șarpelui. Marea-ți odihnă-i somnul
 Și-l chemi ades ; dar te-nspăimântă moartea,
 Ce-i tot un somn. Tu nu ești tu, fiindcă
 Te-alcătuiești din mii și mii de boabe
 Născute-n pulberi. Nu ești fericită ;
 Ce n-ai, te zbați mereu să dobândești,
 Uitând ce ai. Sprințară ești, căci chipul
 Ți-l schimbi, minune mare, după lună.
 De ești bogată, tot săracă ești ;
 Căci ca asinul frânt sub drugi de aur,
 Porți doar un drum bogatele poveri
 Și te descarcă moartea. N-ai prieteni ;
 Însăși odrasla ta ce-ți spune tată,
 Țâșnire-a coapsei tale, `afurisește
 Podagra, bubele și ologeala,
 Că nu sfârșesc cu tine mai curând.
 Nici tinerețe n-ai, nici bătrânețe,
 Ci-un fel de somn până-n chindii, visând
 La amândouă dulcea-ți tinerețe
 Trecută-i și miloagă ca un hârb.
 Iar când îmbătrânești și ești bogată,
 Foc nu mai ai, nici dragoste, nici vlagă,
 Nici nuri, ca să-ți priască bogăția.
 Și-atunci, din ceea ce numim noi viață
 Ce-a mai rămas? În viață, tănuite
 Sunt mii de morți; dar ne-ngrozim de moarte
 Ce-ndreaptă toate-aceste nedreptăți!